

BUTLLETÍ ELECTRÒNIC DE LA SOCIETAT CATALANA DE CIÈNCIA- FICCIÓ I FANTASIA

Maig - Juny 2010. Número 22

EDITORIAL

Un altre sant Jordi sense CF?

Per raons de calendari, estem escrivint aquest editorial just abans de sant Jordi i no quan lògicament hauríem d'escriure'l però, no cal ser augur ni visionari, ni tenir una bola de vidre ni llegir el futur a les fulles de te per preveure que, un cop més, a la llista de llibres més venuts el dia del llibre, els que toquin el tema de la CF es podran comptar amb els dits d'una orella.

Ja fa dies que a la premsa trobem publicitat de les novetats que s'estan presentant pels volts de sant Jordi. Curiosament, la majoria són "el millor llibre escrit fins ara per...", "l'obra que marcarà una època" o "una lectura imprescindible", i qui ho diu això? Evidentment, les editorials respectives que en una època poc donada a la lectura, només pretenen recuperar mínimament la inversió que han fet per un cert autor o per un cert llibre.

Es publica. Es publica molt, potser més que mai, però certament el que passa és que es publica tot i, per tant, és pràcticament impossible de destriar el gra de la palla. Una editorial no és una ONG, ni una societat de mecenes culturals, una editorial, és un negoci com qualsevol altre i, per tant, la seva finalitat no ens enganyéssim, és la de fer diners. És una posició ben respectable que, si en un sol dia han de treure el rendiment que tocaria a mig any de feina, vulguin assegurar

el tret.

És discutible però que "La vida secreta del porter del Cebescrués FC", "Les cent-mil maneres de cuinar un llamàntol", o "La guia de carreteres secundàries de la província de Sòria" tinguin realment un valor literari. En canvi segur que s'han venut. I s'hauran venut molt més si el porter del Cebescrués ha protagonitzat algun escàndol, el cuinador de llamàntols té un programa a la tele i a la província de Sòria hi viu, precisament, algun evasor de capitals dels que ara proliferen en qualsevol camp.

També s'haurà venut, naturalment, literatura però, abans de veure les llistes, podem assegurar que ara mateix, les editorials més potents, les que han invertit més en publicitat i no necessàriament en qualitat, són les que poden respirar tranquil·les perquè, de moment, la crisi no els hi impedirà de continuar un any més en activitat.

No hi ha CF a les llistes de vendes de Sant Jordi. Aquest any tampoc. I és que la CF "no ven". Deu ser que 'ara no toca'?

Potser si convencéssim al davant del centre del Cebescrués (o a qui sigui el qui li redacti les memòries) que la seva força esportiva prové d'un altre planeta, si féssim córrer el rumor que l'evasor de capitals és, en realitat un robot, o que un nou ordinador intel·ligent és capaç de generar automàticament no pas cent-mil, no, dos milions o més! de receptes de truita, trobaríem CF per sant Jordi de l'any vinent.

Entretant, el que sí que toca, és, com qui diu, fer un treball de recerca i captura en llibreries possiblement especialitzades i, sobretot, fer servir el boca-orella per a donar a conèixer aquella o aquelles "joies" que hi trobem (i les hi trobarem perquè hi són). Ara per ara, no tenim altra manera.

LLIBRES

Airman

de Eoin Colfer

"Esfera" Editorial Bromera, Alzira, 2009.

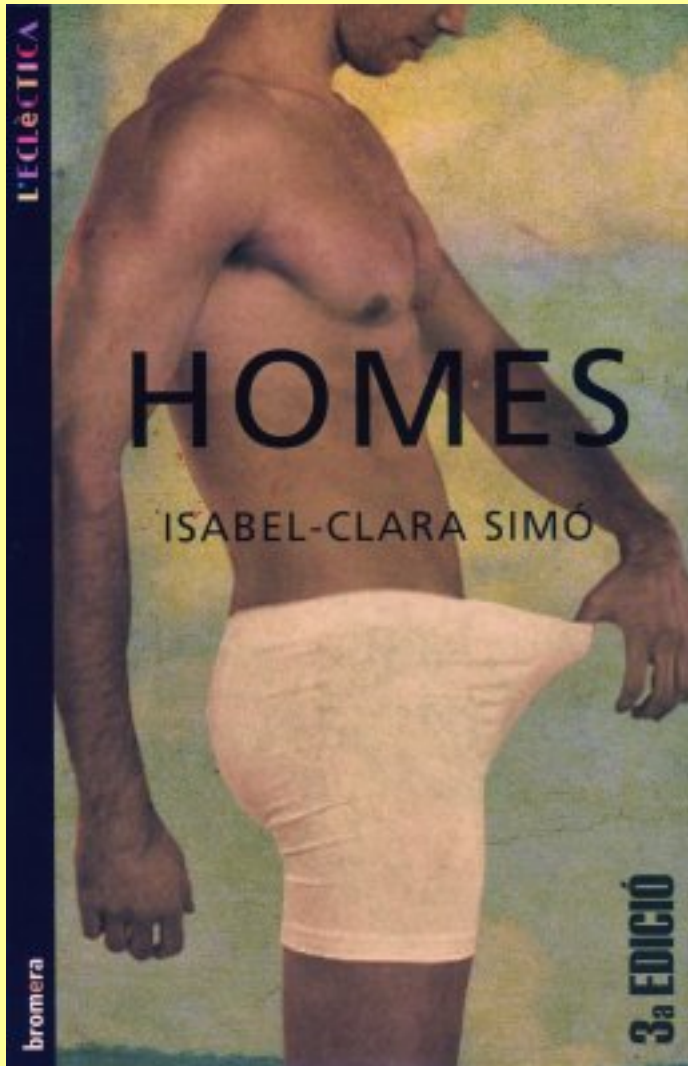
Amb Airman, no ens trobem davant la història d'un superheroi com Batman o Superman, com el títol ens podria fer pensar. A la novel·la que ens presenta Eoin Colfer, l'escriptor irlandès de literatura juvenil, ningú no vola perquè posseeixi unes capacitats sobrenaturals sinó que el protagonista, Airman, vola, simplement, amb l'ajut de la mecànica...

L'autor ens situa en un escenari sorprenent; un petit regne format per dues illes imaginàries enfront de la costa

irlandesa. Aquest regne, el de les Illes Saltee, en aparença insignificant, es converteix en una potència europea gràcies a la riquesa de les seves mines de diamants. Això li permet de posar-se a l'avantguarda dels avenços tecnològics del moment, el segle XIX, en plena època victoriana.

El protagonista, Conor Broekhart, Airman, ha nascut en un globus aerostàtic i aquest fet marcarà la seva trajectòria vital. En fer-se gran dedicarà els seus esforços a dissenyar ginyes voladors. Però no tot li serà fàcil. Ben aviat Conor serà víctima d'una traïció i, haurà de lluitar per vèncer el seu enemic i ser el primer en conquerir el cel. A grans trets, aquesta és la trama de la novel·la, però no hi falten les especulacions científiques, o les reflexions de les novel·les de Jules Verne.

En aquest aspecte, Airman es podria acollir al subgènere de la ciència ficció, anomenat *steampunk*, ambientat en un món on s'utilitza l'energia del vapor, concretament el segle XIX a l'Anglaterra victoriana, però introduint fantàstiques màquines de vapor, o complicats mecanismes que fan possible l'existència de ginyes fabulosos.

Homes

d'Isabel-Clara Simó
 Editorial Bromera-Columna,
 Barcelona, octubre 2010.

Isabel-Clara Simó , acaba de publicar un nou recull de contes, *Homes*, on explora l'univers masculí, com va explorar, en el seu moment, l'univers femení en els contes reunits sota el títol *Dones*, abordant-lo des de diversos punts de vista, i amb la ironia i la agudesca que la caracteritzen. En els 22 relats hi trobem tot tipus d'homes, de totes les edats i contemplats des de totes les perspectives possibles.

En aquestes histories breus l'autora recorre a diferents recursos i gèneres

literaris com són el monòleg, el teatre, l'entrevista, o la narrativa epistolar. i, també, el relat de CF. És el cas del conte titulat *Informe* on, uns extraterrestres el-laboren justament un "informe" ben lúcid sobre la societat terrestre.

L'informe, com ho va fer al seu moment *Les cartes perses* de Montesquieu i, ara mateix els extraterrestres del *Polònia*, de TV3, explota el recurs de l'estranyesa, en situar l'estranger davant d'uns costums que desconeix, permetent-li de fer una crítica irònica. Fins aquí doncs, res de nou en el plantejament del conte, però el resultat és d'una gran efectivitat i ens porta a situar-nos en el camí de la reflexió sobre un munt d'absurditats, que són considerades com a "normals".

Voldria recordar, per acabar, que el setembre de 1997 quan es va celebrar a Vilanova i la Geltrú el "I Encontre de ciència-ficció en llengua catalana", organitzat

per la Secció de Ciència-ficció de l'Associació d'Escriptors en Llengua Catalana (AELC), Isabel-Clara Simo, que va participar en els debats, va mostrar un gran interès per la ciència-ficció, i es va felicitar del fet que també hi hagués dones escrivint CF en català.

MG

Tots els contes de Rosa Fabregat

**de Maria-Pau Cornadó
Pagès editors, Lleida, 2009**

Maria-Pau Cornadó ens ha ofert la possibilitat de recuperar els contes dispersos de Rosa Fabregat, en aquest recull magnífic editat, amb molta cura, per Pagès editors. Ara tenim l'ocasió de llegir o rellegir, segons el cas, els contes que l'autora ha anat escrivint com a contrapunt de la seva obra poètica i novel·lística. Trobem doncs, aplegats en un sol volum, els contes que la Rosa Fabregat ha escrit al llarg de la seva prolífica carrera literària. Uns contes i narracions que van des de l'any 1981 fins el 2009.

Com molt bé assenyala Maria-Pau Cornadó, aquest recull ha estat fet seguint l'ordre de publicació de cada un d'ells i així "se'ns permet observar els lligams entre contes d'una mateixa època i alhora l'evolució temàtica i el progrés formal de l'autora".

Cada conte s'acompanya d'unes notes a peu de pàgina que aporten informació sobre diferents aspectes relacionats amb ells: el context social, les

circumstàncies personals i les motivacions que van portar la Rosa Fabregat a la seva escriptura que, en certa manera, ens donen les claus de lectura per a cadascun dels contes. Com explica la doctora Cornadó, per elaborar aquestes notes ha pogut comptar amb la col·laboració entusiasta de l'autora lleidatana.

El recull consta de vint-i-dos contes i, com a mínim la meitat, els podríem incloure dins d'una tria de contes de ciència-ficció o fantàstics. Des d'aquesta ressenya del nostre butlletí volem oferir l'aproximació a sis dels que considerem més propers a la CF. Aquesta aproximació no exclou de cap manera la lectura total del recull que recomanem especialment.

ENCARA TENIA NINETES, situat en la època en que l'autora escrivia les seves dues novel·les que giren al voltant de la biotecnologia *Embrió humà ultracongelat numero F-77* (1984) on es tracta el tema de la fecundació in vitro, i *Pel camí de l'arbre de la vida* (1985). En aquest conte la Rosa Fabregat tracta el tema de la clonació.

PERQUÈ EM MIRES AIXÍ, (1988) publicat a la *Moderne Katalanische erzählungen*, a Bonn. És un relat que combina el misteri, la fantasia i la ciència-ficció, en un ambient i uns paratges reconeixibles però que esdevenen fantàstics.

ES DESVETLLA LA SERPENT (1989). És el diàleg entre un embrió molt especial i la seva mare. El conte, com ens aclareix la nota del final, té un clar lligam amb el poemari Balda de vida.

DROSÒFILA (2002) Aquesta narració correspon al setè capítol del Projecte Cronos 2222, la novel·la col·lectiva publicada a la pagina web de la nostra societat (SCCFF). Una novel·la que consta de nou capítols. L'aportació de la Rosa Fabregat, actualment presidenta honorària de la Societat, és l'aparició d'una entrançable mosca del vinagre, la Drosòfila.

TROBADA AL PLA DE NEQUA (2002) El pla de Nequa és un altiplà associat a una tradició de trobada de bruixes i aquellarres. El conte té un punt de fantasmagòric i de fantàstic, amb l'aparició d'un monòlit deutor de Clarke i Kubrick..

ELS NOBELS, L'ESMOLET I ELS ENZIMS (2007) Aquest conte ha estat publicat al butlletí de la SCCFF, en el seu número 6. Es tracta d'una narració on es barregen realitat i ficció, personatges reals i ficticis com ja ens fa suposar el títol, passats pel sedàs de la imaginació i el món personal de l'autora.

Tot i aquesta selecció, tot i la pluralitat de gèneres amb que Rosa Fabregat aborda aquestes narracions, com assenyala amb encert, Maria-Pau Cornadó, "el discurs que elabora a través de la seva obra és únic, unitari i l'artista fa que els gèneres s'entrecruïn i s'ampliïn els espais avançant en paral·lel".

MG

CINEMA

Abans de veure

Alícia al país de les meravelles

de Tim Burton (2010)

Si fa pocs dies parlàvem d'*Avatar*, avui hem dem parlar d'aquesta particular Alícia, una altra producció milionària on el continent passa, i molt, per damunt del contingut. Aquesta adaptació, absolutament lliure d'un llibre considerat, erròniament, com a clàssic de la literatura infantil o juvenil, arriba al cinema precedida del natural

rebombori de les superproduccions americanes.

Si deixem de banda el fantàstic llibre de Lewis Carroll i ens oblidem d'alguna versió ensucrada que ja havíem tingut oportunitat de patir a la gran pantalla, potser arribarem a gaudir de tot l'entorn fantàstic i treballat que ens ofereix actualment la tecnologia. De tota la resta ja és més discutible si en gaudirem o no.

No podem pas dir exactament que la pel·lícula estigui mal feta ni, encara menys, mal interpretada. Els actors, cadascun ben conscient del seu paper, fan el que poden per tirar endavant un guió que, de manera similar a aquell *Peter Pan* de Steven Spielberg, pretén que la protagonista, una prou creïble Alícia, que ja té dinou anys s'enfronti amb tota una sèrie de temes pendants des de la seva infància cosa que li ha de permetre, finalment, d'afrontar l'edat adulta. El guió però, en aquest cas, de vegades sembla el menys important. El públic està massa pendent de l'entorn i de l'actuació (en algun cas fins i tot, sobreactuació) dels personatges, per a parar atenció a la història de manera global.

El rodatge real va durar només quaranta dies. Tota la resta és una feina de mesos de producció i, de vegades això pesa massa.

Posats a veure la pel·lícula, recomanem que sigui en la versió 3D si això us és possible; tot plegat, la intenció principal del film és deixar bocabadat al públic amb els efectes especials.

Diríem que estem davant d'un producte típic de la factoria Disney apte, naturalment, per a tots els públics, però una mica més disfressat de modernitat del que seria habitual. Com a pel·lícula, fluixa, com a espectacle, no ens podem pas queixar.

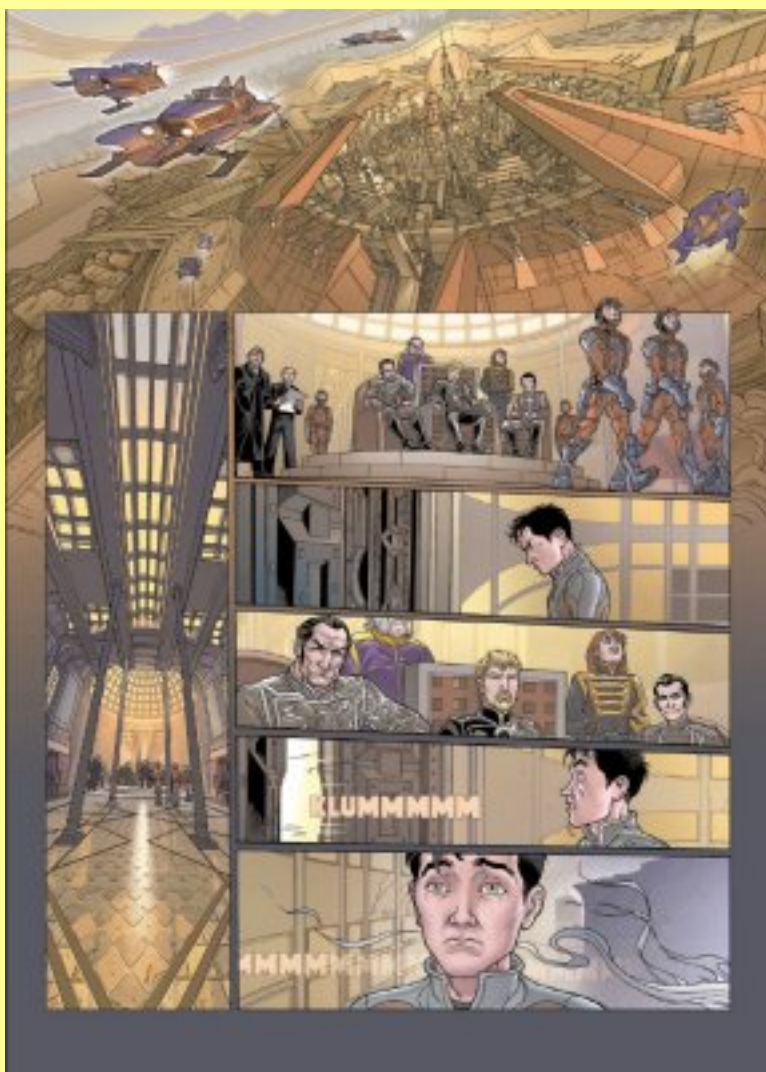
I per cert, aquesta sembla que tampoc la veurem en català.

El millor de tot... potser el gat de Cheshire?

Títol original *Alice in Wonderland*. País: Estats Units. Gènere. Ciència-ficció/Fantasia. Any 2010. Director, Tim Burton. Intèrprets: Mia Wasikowka, Johny Deep, Helena Bonham Carte, Christopher Lee, Alan Rickman, Stephen Fry.

CÒMIC

Un clàssic de la ciència-ficció

José Maria Beroy (Barcelona 1962) ha publicat, a França, *El aprendiz de guerrero*, primer àlbum de La Saga Vorkosigan basat en les novel·les de ciència-ficció de l'escriptora nord-americana Lois McMaster Bujold que aquí podem llegir en castellà a la col·lecció *Nova Ciencia Ficción* que dirigeix en Miquel Barceló.

El guió de l'àlbum editat per Soleil i presentat en el darrer festival d'Angoulême, és de Dominique Latil, diplomad en cinema i audiovisuals per la universitat d'Aix-en-Provence i autor de moltes sèries de còmic malauradament desconegudes a casa nostra. Beroy, per la seva banda, és conegut pels afeccionats

gràcies als seus treballs, primer amb Toutain i més tard amb Norma. El seu debut en el còmic, l'any 1987 amb *Dr, Mabuse*, ja va merèixer el premi "*Mejor Autor Novel*". Potser la seva obra més coneguda és *Las aventuras de Tristan Karma*. Zoo 1990 publicada primer a la revista Cimoc i reeditada posteriorment en àlbum per Norma.

Les novel·les de la saga Vorkosigan, que es poden incloure dins el grup d'aventures espacials, recorden, per la seva temàtica, les de l'anomenada època daurada de la ciència-ficció. La sèrie comença quan el protagonista Miles Vorkosigan, de disset anys i amb deficiències físiques, fracassa en el seu intent d'ingressar a l'acadèmia militar cosa que el conduirà a crear la seva pròpia flota mercenària. Encara que aquesta va ser la primera novel·la publicada no va ser pas la primera escrita. A més, posteriorment, l'autora va fer-ne d'altres amb accions

cronològicament anteriors a la primera. L'èxit de la sèrie, a Estats Units, ha situat McMaster Bujold com una de les escriptores més importants de la ciència-ficció actual amb un actiu de més de vint novel·les d'aquesta mateixa saga. Moltes d'aquestes novel·les han estat nominades i han guanyat en diverses convocatòries els premis Hugo i Nebula.

Ateses les connexions de Beroy amb el món editorial català confiem que podrem veure aviat publicat aquí i en la nostra llengua el seu àlbum encara que, el meu escepticisme pel que respecta la valoració dels nostres editors, me'n fa dubtar. Entre tant, sempre podem demanar que ens l'enviïn des de França.

Toni Segarra

TECNOCIÈNCIA EN FICCIÓ

1. *Catàstrofes sense explicació*

L'any passat es va rodar una pel·lícula i es va publicar una novel·la que tenen en comú l'estar ambientades en una catàstrofe global. La pel·lícula és la que va dirigir per John Hillcoat sobre l'obra *The Road* (2006) de l'autor americà Cormac McCarthy i la

novel·la és *Fin* de David Monteagudo editada per Acantilado.

No cal explicar la pel·lícula perquè ja se'n va parlar al butlletí anterior, però sí recordar que l'acció transcorre

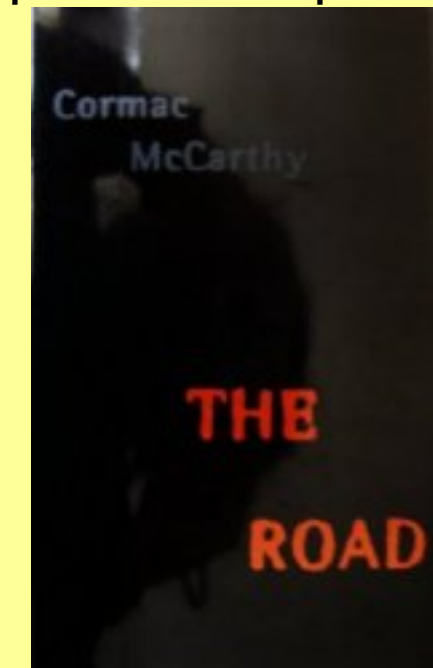

dotze anys després d'una catàstrofe que deixa el món destruït i sense altre ésser viu que els humans; la pel·lícula es permet una lleugera traïció a la novel·la en donar-li un final més esperançador fent aparèixer un insecte i un gos.

En qualsevol cas, el que ens interessa és el fet que, en cap moment, se'ns diu què ha provocat la catàstrofe.

Podem suposar que tant pot ser d'origen natural, com ara una gran activitat volcànica, com extraterrestre,

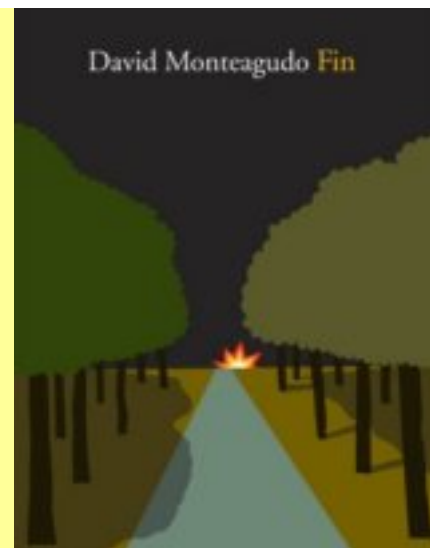
com ara la caiguda d'un meteorit, en qualsevol cas, el cel és tapat per les partícules en suspensió i tot és cobert de cendra; no sembla que hi hagi

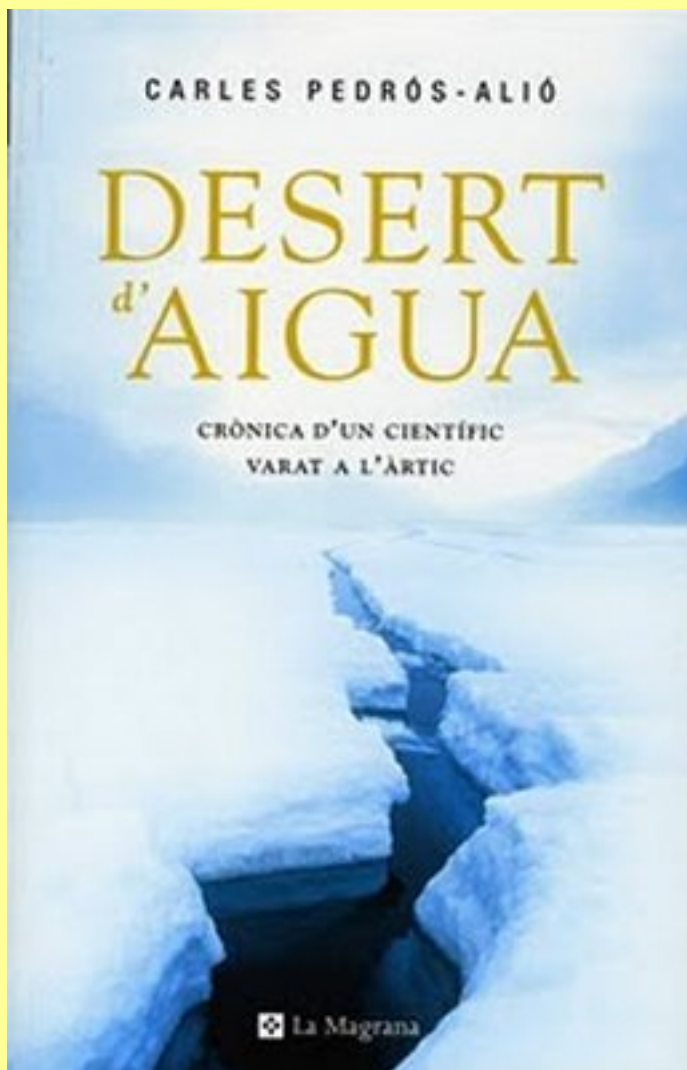
contaminació radioactiva. Per transmetre'ns la seva senzilla faula moral, l'autor no necessita explicar-nos què ha passat, el lector pot especular amb els elements que se li donen, però es queda amb les ganes que l'autor es mulli.

Us plantejament molt similar és el que trobem a la novel·la de David Monteagudo. Una colla d'amics decideixen retrobar-se al cap de mots anys a la mateixa casa de colònies on van estar de jovenets. De sobte, es produeix una resplendor al cel, tots els aparells elèctrics deixen de funcionar i els protagonistes inicien la marxa cap a la ciutat seguint una carretera. Pel camí no troben ningú, tothom ha desaparegut, i els protagonistes també comencen a desaparèixer, a volatilitzar-se, una a un. El tema de la novel·la són les relacions personals i com han evolucionat els personatges, però la catàstrofe i com desapareixen no ens és explicat. Trampa!

Jordi Font-Agustí

2. Desert d'aigua

Sóc feliç. En aquest precís instant sóc eufòricament feliç. Estic conduint una motoneu per sobre la banquisa àrtica.

Així comença *Desert d'aigua*, un llibre amable i llegidor del microbiòleg Carles Pedrós-Alió, professor investigador del CSIC a l'Institut de Ciències del Mar. Amable perquè no sempre la divulgació científica n'és; llegidor perquè l'estil i l'interès no decauen al llarg de l'obra.

Pedrós-Alió plasma vuit setmanes a bord del vaixell canadenc *Amundsen* en un text que no se sap ben bé si és de viatge, d'aventura, de divulgació científica, de geografia o d'història, però que té en les relacions humanes

l'element vertebrador i el puntal literari.

L'equipament detallat que s'ha de dur a una zona àrtica, les peripècies dels ossos polars, la variació cromàtica dels parhelis, la naturalesa dels bacteris extremòfils, les peculiaritats dels inuialuits (malnomenats esquimals) o la grandesa de les aurores boreals, són alguns dels elements que se'ns presenten en el context de l'expedició. El llibre està impregnat amb l'èpica dels exploradors àrtics i antàrtics als quals es refereix reiteradament: John Franklin, William E. Parry, Robert Peary, Roald Amundsen, Robert F. Scott, Ernest Shackleton...

Heus aquí com s'explica la fórmula per calcular el factor de congelació del vent (pag 79 i 80):

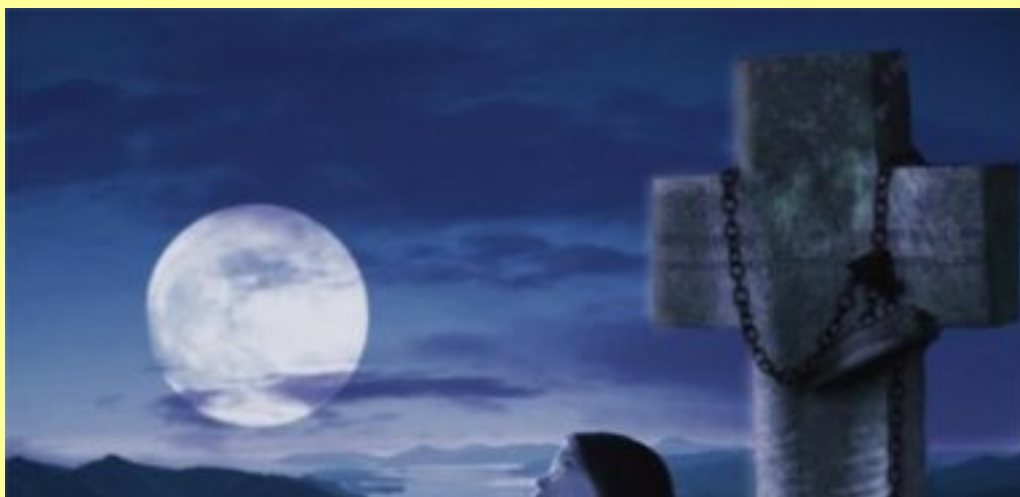
Els responsables de l'exèrcit nord-americà es va adonar que, a la mateixa temperatura de termòmetre, els seus soldats patien congelacions molt més aviat quan feia vent que quan hi havia calma. Els primers experiments es van fer omplint llaunes de mongetes i mesurant quant temps trigaven a congelar-se a diferents condicions de fred i vent. Finalment, s'ha arribat a una fórmula per calcular aquest factor: cal multiplicar la temperatura per 0,62, restar-li la velocitat del vent elevada a la potència 0,16 i multiplicada per 11,37 i sumar-li la temperatura multiplicada per 0,396 i per la velocitat del vent elevada a la potència 0,16. Complicat, oi?

Pedrós-Alió és un estudiós de la vida "als congeladors" de la Terra i actualment centra la seva feina en l'expressió gènica i genòmica comparativa en bacteris marins. Tots els que ens agrada la ciència i la literatura agraiem que algun dia torni a narrar-nos un viatge, amb nous paisatges humans, a un altre desert del nostre món. Aquests deserts que són escenaris propicis per a construir narracions de ciència-ficció, però també per a fer ciència-en-ficció.

Jordi de Manuel

OPINIÓ

Roda el món...

La meva generació ja les va enganxar una mica pels pès. Ens semblaven o potser només dèiem que ens semblaven, coses d'una altra època,

carrinclones, de iaia; ens rèiem d'aquelles que les trobaven interessants fins al punt que si algú o més aviat, alguna, les volia llegir pràcticament ho havia de fer d'amagat i la majoria ens hauríem deixat torturar abans

de reconèixer que

n'havíem llegit alguna. Parlo de les novel·les de la Corín Tellado, de les fotonovel·les barates, de les *Fanny*, de les *Carícias*, de les *Sayonara*... parlo de les que hem catalogat dins del gènere de 'novel·la rosa'.

Nosaltres érem modernes. Ens sentíem feministes i iguals o, si molt m'apureu, superiors als homes! Ens feien riure aquelles jovenetes que tenien com a única meta a la vida la de maridar-se amb un jove *apuesto* (que deu voler dir exactament 'apuesto') guapo i, naturalment, molt però que molt ric. Les de més èxit, naturalment, aquelles on les protagonistes eren més aviat lletgetes, patien d'alguna minusvalua física i també, naturalment, eren pobres de solemnitat.

Ara, encara ens en riem de l'èxit que sembla que en algunes zones tenen els anomenats culebrots televisius. Les Clara-Eugenia-Gertrudis que són iguals que les antigues Lucecita però que enlloc de dedicar-se a cuidar onze germanets menors d'edat ara són secretàries de segona categoria en una empresa on no les valoren; els Marco-Antonio-Guillermo són clavadets als Sebastián però, enlloc de provenir de la noblesa són fills o nets d'empresaris o corredors de borsa, ens fan riure o... potser només diem que ens fan riure?

El cas és que hem viscut molt tranquil·les i felices pensant que les generacions futures ja no pujarien sotmeses a aquest masclisme descarat que durant generacions va patir, entre altres coses, també la literatura. Hem vist amb un cert orgull com les nostres filles, netes o nebodes pre-adolescents, llegien els mateixos llibres que els nostres fills, nets i nebots. Ens hem llegit nosaltres també els Harry Potter per estar a l'alçada de les circumstàncies i, fins i tot, hem tret la pols a les nostres estimades col·leccions de *Els cinc*, o *Els set secrets* en

l'esperança (normalment vana) de compartir el nostre passat amb elles. Ens ha caigut literalment la bava quan alguna ens ha dit que li agradava la ciència-ficció! Havíem triomfat!

Tot d'un plegat, però, la ciència-ficció ha anat canviant d'orientació obrint-se més i més cap a la fantasia. El jovent i els que ja no som jovent, ens mantenim fidel als superherois, als marcians i als robots, però ha aparegut un nou fenomen: Les novel·les de vampirs!

Les novel·les de vampirs fan anar de corcoll sobretot a les noies. Primer no hi donem importància però, un dia, els n'hi demanem una per tafaneria i elles, satisfetes, ens la deixen. I que ens trobem?

Doncs que les Lucecita i les Clara-Eugénia-Gertrudis ara es diuen Bella i són maldestres, tartamudes, males estudiants i fins i tot van una mica coixes, i els Sebastián i els Marco-Antonio-Guillermo es diuen Edward i són *apuestos* i guapos, estan podrits de diners i a més, no ens equivoquéssim, són vampirs!

I amb horror ens trobem amb la versio segle XXI de la novel·leta rosa que narra l'amor aparentment impossible entre joveneta mediocre i l'home (en aquest cas vampir) meravellós, que acaba triomfant al final de la novel·la, i tenim casament amb vestit de cua (de dissenyador de marca, això sí), i esclats de felicitat tan enganxosa i ensucrada que ens acaba sortint per les orelles. De 'perdices' no que no en mengem que es veu que els vampirs aquestes coses no les fan...

La mateixa carrincloneria però disfressada de modernitat!

On ens hem equivocat?

Roda el món i torna al Born, diuen... deu ser veritat!

Alba Tàrrrec

RELAT

Compte enrera

Ha començat el compte enrere, en sóc perfectament conscient.

No em bellugo com em bellugava, les meves articulacions noten el pas dels anys i, el que és pitjor, les meves reaccions també.

M'he tornat lent. M'he tornat lent comparat amb les generacions que puguen sí, perquè si em comparo amb els de la meua generació encara vaig prou lleuger però, avui dia, sembla com sí la velocitat ho fos tot. Tot s'ha de fer depressa, per a tot cal córrer; de vegades em sembla com si fos més important la velocitat que l'eficiència, però suposo que això és l'excusa que ens volem creure tots els que, com jo, anem veient com ens van arraconant, al principi d'una manera discreta, després, sense cap mena de mirament fins que no ens quedi res més que esperar el final.

No paga la pena lluitar-hi en contra. És llei de vida, diuen...

També deu ser llei de vida tota la resta. L'aprenentatge, les fites, els reptes però això ja no compta. Ara ja no.

Tot plegat em sembla absurd si és que absurd vol dir alguna cosa.

M'agradaria recordar quina va ser la primera vegada que vaig tenir consciència, ús de raó em penso que en diuen. Una altra expressió absurda. Que és la raó? Com se'n pot fer ús d'una cosa que no es pot definir?

Potser el principi del final és realment en aquest punt; és poc després de prendre consciència que saps que tot plegat té un final però no hi penses. No t'agrada pensar-hi perquè et sembla que el món és molt gran i que hi ha un munt de coses per a fer i, és clar, tu, precisament tu, les podràs fer totes. Inconscient! Vet aquí una paradoxa: inconscient vol dir mancat de consciència justament quan és la consciència que et fa esdevenir inconscient. Però m'agradaria recordar-ho.

L'únic consol que em queda és pensar que tot plegat anirà molt depressa. Arribats a aquest punt no hi ha marxa enrere i el procés és irreversible.

Ara mateix, el que voldria de veritat és haver estat part d'una altra generació.

M'estimaria molt més haver estat construït quan els robots encara no teníem aquesta capacitat d'aprenentatge!

D. Ticó, març 2010

Recordeu que el número 23, corresponent a juliol-agost, estarà a la xarxa a començament de juliol.